

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **V. T. N.**, zastoupený Mgr. Jiřím Douskem, advokátem se sídlem 8. března 21/13, Liberec, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2020, čj. MV-177811-4/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 9. 12. 2020, čj. 59 A 17/2020-44,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **s e u k l á d á** zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 11. 2019, čj. OAM-2491-37/ZM-2019. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty z důvodu, že žalobce k žádosti přiložil doklady týkající se jeho zaměstnání, jejichž obsah neodpovídal skutečnosti. Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále „krajský soud“) výše uvedeným rozsudkem zamítl. Proti tomuto rozsudku nyní žalobce (dále „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

[2] Stěžovatel současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Uvedl, že výkon napadeného rozsudku by pro něj znamenal újmu nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. O návrhu by měl Nejvyšší správní soud rozhodnout stejně jako v usnesení ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100, ve kterém shledal dva důvody pro přiznání odkladného účinku – osobní a rodinné poměry stěžovatele a umožnění výkonu práva na spravedlivý proces do skončení řízení o kasační stížnosti. Přiznání odkladného účinku by nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, neboť stěžovatel nepředstavuje reálné nebezpečí a ohrožení důležitých veřejných zájmů.

[3] Žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku zamítl. Ani krajský soud žalobě odkladný účinek nepřiznal. V současné době proto

stěžovatel již nedisponuje právem pobývat na území ČR, a tudíž postrádá případné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti význam, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně je vykonatelné.

[4] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nejsou splněny.

[5] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. upravující odkladný účinek žaloby se užijí přiměřeně. Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS).

[6] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a osvědčit vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti věci. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozsudku či jiným právním následkem plynoucím z rozsudku, popř. z rozhodnutí aprobevnaného rozsudkem krajského soudu. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu, kdy zákon hovoří o újmě „nepoměrně větší“. To má svou logiku, protože v řízeních, v nichž není vyhověno žádosti účastníka, případně je mu zrušeno či omezeno nějaké oprávnění nebo uloženo opatření či správní trest, na účastníka pochopitelně budou doléhat právní následky negativního rozhodnutí – ať by byly sebemírnější – tíživěji než na veškeré další osoby, kterých se rozhodnutí vůbec netýká. Zpochybnění přiznání odkladného účinku pro rozpor s důležitým veřejným zájmem leží oproti tomu na žalovaném (srov. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, čj. 52 Ca/2003-144, č. 87/2004 Sb. NSS).

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vůbec bylo způsobilé odvrátit stěžovatelem tvrzenou újmu. Tak by tomu nebylo například tehdy, pokud by stěžovatel již v průběhu správního řízení vedoucího k vydání napadeného rozhodnutí neměl oprávnění na území ČR pobývat, a to ani na základě tzv. fikce pobytového oprávnění. Správní orgány zamítly žádost stěžovatele o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů (tj. dle § 42g zákona o pobytu cizinců i zaměstnanecké karty) uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti, a to za předpokladu, že žádost byla podána v souladu s pravidly stanovenými v § 47 odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud nedisponuje žádnou informací o tom, že by v případě stěžovatele po dobu správního řízení neplatila tzv. fikce pobytového oprávnění ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a netvrdí to ani žalovaná. Je proto nutno vyjít z toho, že stěžovateli před vydáním rozhodnutí žalované zmíněná fikce svědčila. Jestliže žalovaná poukazuje na to, že krajský soud žalobě odkladný účinek nepřiznal, sama tato skutečnost

pokračování

nebrání tomu, aby Nejvyšší správní soud i v takovém případě odkladný účinek přiznal, a to i ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, čj. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS). Jinak řečeno tedy není vyloučeno, že by účinky zmíněné fikce mohly opět nastat.

[8] Má-li být návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti úspěšný, musí stěžovatel tvrdit a osvědčit reálnou hrozbu intenzivní újmy, kterou by v návaznosti na samotné vycestování utrpěl. Jeho tvrzení v tomto směru tedy musí být konkrétní a individualizovaná.

[9] Stěžovatel sice obecně tvrdil, v čem má jeho újma spočívat (nemožnost se osobně hájit v řízení a zásah do rodinného a soukromého života), avšak nikterak tvrzenou újmu nespecifikoval. Neuvedl blíže žádné individuální okolnosti či specifika řízení v dané věci, jež by odůvodňovala potřebu osobní účasti v řízení, zvláště před Nejvyšším správním soudem, kde se rozhoduje zpravidla bez jednání (§ 109 odst. 2 s. ř. s.). Dostatečnost pouze obecného tvrzení o možném zásahu do svého práva na spravedlivý proces pro účely přiznání odkladného účinku nelze dovozovat ani ze stěžovatelem citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 73/2011. Uvedený závěr byl totiž překonán usnesením rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, čj. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, podle něhož *„i zájem na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti nepochybně může být (dle okolností) důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nemělo by tomu tak být ovšem automaticky bez dalšího, ale obvykle jen ve spojení s dalšími důvody (např. týkajícími se rodinného či soukromého života stěžovatele), nebo v návaznosti na individuální okolnosti a specifika soudního řízení v dané věci. Všechny tyto individuální okolnosti by však měly jasně a konkrétně plynout ze stěžovatelem osvědčených tvrzení.“*

[10] Stěžovatel stejně tak dostatečně konkrétně netvrdí (tím spíše ani neosvědčuje) jeho osobní a rodinné poměry, pro které by bylo na místě odkladný účinek kasační stížnosti přiznat. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že v rámci odůvodnění samotné kasační stížnosti zmiňuje půjčku, kterou si vzal ve Vietnamu a při jejímž nesplacení by jeho rodiče mohli přijít o dům. Ani tato (taktéž nijak nekonkretizovaná) zmínka, uvedená navíc toliko v rámci argumentace týkající se věci samé, však nemůže být pro přiznání odkladného účinku dostatečná.

[11] S ohledem na to, že stěžovatel výše uvedeným požadavkům na tvrzení a osvědčení skutečností týkajících se hrozící újmy svými zcela obecnými tvrzeními nedostál, Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím však zdejší soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

[12] Usnesení o odkladném účinku žaloby s ohledem na svůj procesní charakter nezakládá překážku věci rozhodnuté, a proto v případě posunu ve skutkových okolnostech lze o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodnout i opětovně, stejně jako lze již přiznaný odkladný účinek i bez návrhu zrušit, odpadnou-li v mezidobí důvody pro jeho přiznání (§ 73 odst. 5 s. ř. s.).

[13] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč, a to podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, per analogiam; srov. k tomu též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32]. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení.

[14] Poplatek lze zaplatit buď vylepením kolků na příslušném tiskopisu (viz níže), nebo bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703 – 46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je **1080530920**. Nebude-li soudní poplatek včas dobrovolně zaplacen, bude vymáhán.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. ledna 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu

pokračování

Vyhovuji výzvě a zasílám Nejvyššímu správnímu soudu v kolkových známkách určený soudní poplatek.

podpis

.....

↓ místo pro nalepení kolkových známek ↓